

21 MINUTEN

We kopen schoenen op de groei. Net een half maatje of zelfs een royale maat te groot. Daarmee spelen we in op de verwachtingen die we hebben. We kijken met een schuin oog naar de maattabellen online of in een winkel en stellen onszelf de vraag “was z’n oudere broer toen ook al zo groot?”

Inspelen op wat komen gaat, doen we ons hele leven. Ik ten minste wel. Onze familie shopt zijn zwembroeken bij elkaar als de eerste zonnestralen zich brutaal laten zien, maar het zeewater nog gekke-bekken-trekkend koud is. Zo hebben we stiekem al voorpret voor die welverdiende vakantie, die eigenlijk nog best ver op de kalender is.

We kijken als Nederlanders voortdurend naar morgen en het einde van de week. Als we de boodschappen door Albert of Picnic laten bezorgen, hebben we in ons hoofd al gekookt voor maandag, dinsdag en woensdag. Zo eten we vandaag rijst met kip en zien we de witlof van morgen in gedachte al op ons bord liggen.

Het is niet zozeer een keuze van u of van mij; dat vooruitkijken is onze eerste natuur geworden. We moeten wel en we kunnen ook niet anders meer. Het leven is razendsnel en door de digitale innovaties zijn we gewend geraakt aan een ritme van eeuwige verandering. Wat vandaag normaal is, is morgen weer anders. En ook dat is weer normaal.

We zitten allemaal op die toekomsttrein, die nog het meeste weg heeft van een monorail. Omkijken doen we niet. En dus schrijven we onze pasgeboren baby in voor de basisschool – liefste drie verschillende, voor de zekerheid – en vragen we tegelijkertijd

bij het zwembad in de buurt hoe lang de wachttijd is voor de reguliere zwemlessen. “Hoe oud is uw zoon, meneer Asselman?” “Elf maanden, zegt u? Ehm als hij vijf jaar oud is ... ja, tegen die tijd is er wel een plekje op de maandagmiddag.”

Onze branche kent tal van zieners met een figuurlijke glazenbol. We zien de steden vollopen met mensen en ontwikkelen nieuwe centra in wijken waar tien jaar geleden niemand wilde wonen. We creëren woonruimte voor studenten in buitengebieden en vertrouwen erop dat zij een klein half uurtje fietsen voor lief nemen. Ontwikkelaars, overheden en beleggers met een vooruitziende blik. Architecten tekenen het leven-van-de-toekomst verder in.

Maar hoe zit het met het wonen, werken en consumeren van vandaag de dag? Of gisteren? Daar moest ik aan denken toen ik mijn gedachten liet gaan naar de Carroussel of Progress. Een van de meest treffende attracties van Disneyland, als je het mij vraagt. In 21 minuten volg je een gezin door de twintigste eeuw. De innovatie en de vooruitgang vliegen om je oren. En als je je ogen dichtdoet zie je in dezelfde vaart je eigen leven voorbijrazen. Dat je thuis nog een zwartwit tv had en dat vader op zolder aan het schuiven en draaien was met de antenne om de sneeuw in het beeld te verminderen.

In 21 minuten stonden mijn gezin en ik weer buiten. De oudste attractie van Disneyland had een diepe indruk achter gelaten. De technologie gaat zo snel, de wereld wordt kleiner en kleiner, de verbindingen sneller en vluchtiger. In de vastgoedbranche zijn we aan de hand van trendanalyses en kwalitatieve onderzoeken steeds beter in staat om de wereld van morgen een maatschappelijke gunst te bewijzen. En toch ... we wonen, werken en leven vandaag.

In deze editie vindt u vele verhalen met gerichte visies op de toekomst. De ontwikkelingen op het gebied van wonen, winkelen en werken in Nederland.

Mede namens het gehele redactieteam wens ik u veel leesplezier. Laat u inspireren en ik ben benieuwd hoe u uw eigen Carroussel of Progress ervaart.

Erwin Asselman
Uitgever VG Visie

erwin@vgvisie.nl

